

Anny Kleinmeulman-Balster,

(Wijhe 24 april 1943 - Kampen 19 maart 2005)

door Herman Harder

Op 19 maart 2005 overleed op 61-jarige leeftijd onze collega Anny Kleinmeulman-Balster na een ziekbed van enkele maanden.

Anny kwam bij het Frans Walkate Archief in 1978. Een jaar eerder was zij met haar gezin vanuit Helmond in Kampen komen wonen. Hoewel zij een opleiding en veel ervaring als verpleegkundige had, was zij niet geheel onbekend met het werk van archiefmedewerker. In Helmond had zij, samen met een aantal voorleesmoeders, op de school van haar kinderen een bibliotheek en documentatiecentrum opgezet en zodoende kennis opgedaan van trefwoordenregisters en kaartsystemen. Ze werd daarom met veel enthousiasme door de toenmalig beheerder dr. C.N. Fehrmann ontvangen en besloot het een aantal ochtenden per week als vrijwilliger te proberen. Toen zij in het archief begon was het nog in een pand aan de Geerstraat gehuisvest.

Een belangrijke taak was het archiveren van het door Frans Walkate verzamelde materiaal: foto's, archieven van verenigingen en instellingen, plattegronden en topografische kaarten, boeken en schilderijen. Haar eerste project was het ordenen en inventariseren van de collectie met foto's van de straten in de binnenstad van Kampen.

Op de middagen dat het archief geopend was, ontving zij de bezoekers en probeerde hun vragen zo goed mogelijk te beantwoorden. Er was haar veel aan gelegen om de juiste informatie en de goede foto te kunnen vinden. Veel schrijvers bezochten in de loop der jaren het archief om onderzoek te doen. Eén van hen was Thea Beckman, schrijfster van historische kinderboeken. Anny hielp haar met plezier en was er stilletjes trots op dat de schrijfster een aantal van haar suggesties in één van haar boeken verwerkt had (*Het wonder van Frieswijk*).

Veel werk heeft ze ook verzet met de opvolgster van Fehrmann, Jacky ten Hove, die van 1981 tot 1994 beheerder van het archief was. In 1987 kwam Anny in vaste dienst bij de Bondsspaarbank, na de fusie SNS Bank genaamd,

Anny Kleinmeulman-Balster.

als archiefmedewerker voor het Frans Walkate Archief. In datzelfde jaar verhuisde het archief naar het gebouw van de voormalige Nutsspaarbank aan de Burgwal.

Vrijwel vanaf het begin was Anny betrokken bij het wel en wee van het fenomeen *Kamper Almanak*. De jaarlijkse totstandkoming van de almanak was, en is, een hele klus. Een arbeidsintensief onderdeel ervan was ieder jaar weer het actualiseren van de meer dan 500 adressen van verenigingen en instellingen in Kampen. In de *Kamper Almanak 2000* blikt zij hierop terug: *'Hoewel de meeste verenigingen goed meewerkten en op tijd de nodige veranderingen doorgaven, gaf het dikwijls de nodige problemen om alle gegevens boven water te*

krijgen. Omdat bestuursleden nogal vaak wisselden was het soms moeilijk om de juiste persoon te achterhalen. Als na ettelijke telefoontjes uiteindelijk de goede "van Dijk" leek te zijn gevonden, was hij net "achter op het land" bezig en bleek (na lang en geduldig wachten) dat hij al weer uit het bestuur was gestapt en ook niet wist wie zijn opvolger was.'

Op haar bureau stond altijd haar eigen stokoude cassette recorder. Deze werd gebruikt als zij zich alleen waande in het archief, om zich te concentreren bij het vele, vele correctiewerk. Ter gelegenheid van de 50ste uitgave van de *Kamper Almanak* verscheen als zelfstandige publicatie het *Register van de Kamper Almanak*. Een zeer omvangrijk en waardevol project waarbij Anny een groot aandeel had.

Eind jaren tachtig was het moeilijk de almanak budgettair rond te krijgen. Daarom werd besloten advertenties te gaan verkopen. Dit is nooit één van Anny's favoriete bezigheden geworden! Een tweede verandering was de gratis huis-aan-huis verspreiding waartoe in 1989 werd overgegaan. Anny schrijft hierover in de *Kamper Almanak 2000*: '(...) maar de extra werkzaamheden zoals het organiseren van de huis-aan-huis-bezorging en het werven van advertenties veroorzaakte de redactie vooral in de beginperiode heel wat slapeloze nachten.' Voor de distributie van de omvangrijke oplage over de bezorgers, moest per straat of wijk uitgerekend worden hoeveel adressen er waren. Dit was een enorm werk omdat er ieder jaar wel weer iets veranderde doordat er straten bijkwamen of juist gesloopt werden, of omdat er bezorgers op het laatste moment afhaakten. In noodgevallen werd er met het hele gezin rondgebracht.

Creatief en vindingrijk was Anny ook. Bij een interne verbouwing in 1999 konden we geen Almanak presenteren in ons eigen gebouw. Anny stelde voor dan maar een bus te huren en de genodigden rond te toeren langs de in de betreffende Almanak beschreven nieuwbouw. Het werd een groot succes!

Het werk, wat Anny zelf overigens haar hobby noemde, nam bij haar een belangrijke plaats in. Vooral het bedenken en inrichten van tentoonstellingen vond zij erg leuk. Haar organisatietalent en grenzeloze creativiteit kwamen hierbij goed van pas. Meestal werd er na een nachtje slapen aanvullend materiaal van huis meegenomen; soms leek het wel of Anny thuis ook nog een depot met bruikbare attributen had. Leuk was ook haar gewoonte om vlak voor de opening de hele expositie nog een keer om te gooien. Maar het werd altijd weer beter. We denken aan de memorabele expositie over jeugdstijlen, de tentoonstellingen over de BK-pannen, Kanis & Gunnink en de zeer geslaagde expositie met trouwfoto's.

Anny was een perfectionist. Ook in de omgang met haar collega's. Bij allerlei gelegenheden waren er kaartjes, briefjes en bloemetjes. Ook had ze veel plezier in het maken en aankleden van een feestje. Of het nu om een verjaardag of kerstviering ging, Anny wist de goede sfeer te scheppen met gelegenheidsgedichten en gekke cadeautjes. We herinneren ons nog haar 12,5 jarig jubileum - wat in werkelijkheid bijna 25 jaar was. Zij wilde dit niet met een saaie receptie vieren, maar met een avondje kegelen en barbecuen.

Een memorabel feest vond twee jaar geleden plaats. Anny wilde een moeilijke periode in haar leven afsluiten met het uitgeven van een dichtbundel, met daarin een selectie zelf geschreven gedichten. Bovendien wilde ze dit combineren met een expositie van haar schilderijen. Op 8 maart 2003 had ze hiervoor familie en vrienden uitgenodigd die niet wisten wat hen te wachten stond. De verrassing was dan ook groot toen Anny met een ontroerende en openhartige speech haar bundel *Geen schaduw op de Muur* presenteerde en de met doekjes onzichtbaar gemaakte expositie opende. Op deze dag was zij het stralende middelpunt. Ze vertelde ons op haar ziekbed nog hoe intens ze hiervan had genoten en dat ze de tijd die ze na dit feest nog heeft gekregen altijd als 'geleende' tijd heeft beschouwd.

27 jaar geleden begon Anny bij het archief. Doordat alle materiaal in de loop van die jaren wel eens door haar handen is gegaan, had zij een schat aan kennis verworven over de collectie van het Frans Walkate Archief. Hoe vaak hebben wij hier niet tegen elkaar gezegd: *We vragen het aan Anny of Anny weet het wel!*

Het verhaal van Anny stopt hier natuurlijk niet, ze leeft voort in onze herinneringen. En als die vervagen zijn daar nog altijd haar prachtige gedichten en almanakken. Anny was een bijzonder iemand. Een bescheiden, veelzijdige collega, vol overgave in alles wat ze deed. Haar zorgzaamheid, creativiteit en haar gevoel voor humor zullen we zeer missen.